

La selfie del Papa amb els joves

▶ El papa Francesc posa per una *selfie* —o *autofoto*— de grup amb uns joves, durant una trobada amb els pelegrins de la diòcesi de Piacenza, celebrada l'agost de 2013 a la basílica de Sant Pere. Del dia 14 al 18 d'agost d'enguany, el papa Francesc té previst fer el seu primer viatge al continent asiàtic a Corea del Sud, on el 15 d'agost

presidirà a la ciutat de Daejeon l'eucaristia conclusiva de la VI Jornada de la Joventut asiàtica.

GLOSSA

La pregària que acompanya

Una senyora anava a visitar el seu marit, ingressat a urgències. Per arribar a la dependència on era internat, passava per un passadís en què alguns malalts ocupaven uns llits. Feia aquest recorregut tres cops al dia. En una de les ocasions, observà una senyora que plorava en un dels llits. Era una persona polida, endreçada, d'uns vuitanta anys. S'interessà pel seu estat: «Què li passa? Necessita alguna cosa?». Li respongué: «Estic espantada i em sento sola». Conversaren una estona i, des d'aquell dia, després de visitar el seu marit, quan passava per davant la malalta li feia algun comentari: «Com està? Ha anat bé la tarda? Avui té bon aspecte!» I en la darrera visita del dia, li desitjava bona nit. Uns dies més tard, del llit estant, la senyora malalta li comunicà amb un to alegre que acabà en plor: «Demà marxo i torno a casa!» L'altra senyora, que aquell dia anava acompanyada d'una néta seva, s'apropà i li feu un petó alhora que li preguntava: «És creient, vostè?» Davant la resposta afirmativa, li proposà: «Ara que ja no ens veurem, podem seguir unides per la pregària. Jo resaré, cada nit, una avemaria per vostè; faci el

mateix vostè per mi». L'endemà, al vespre, ja no hi era, en el llit del pasadís. La senyora que visitava el seu marit resa l'avemaria cada nit. La néta que seguí la conversa es preguntava el perquè de la proposta de pregària de la seva àvia. Recordà, però, les ocasions en què li havia parlat d'estimar el proïsme, de la compassió, de l'amor, del bon samarità, de reconèixer Jesús en els altres... L'àvia estava preocupada, i molt, pel seu espòs i pel procés de la seva malaltia. Restà oberta, però, a la petició de la desconeguda que es creuà en el seu camí i demanà ajuda. Desconeguda en qui va saber descobrir una germana, el rostre del Crist sofrent. No s'ho va pensar dues vegades. No va ser endebades. Tampoc per a la néta. No li ha fet cap comentari a l'àvia, però el gest ha estat motiu de reflexió per a la noia i una lliçó de solidaritat, d'allò que els cristians anomenem, també, caritat, amor als altres. «Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena» (2Co 1,4).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

És inacceptable que encara hi hagi persecució religiosa

De tant en tant ens arriben notícies relatives a cristians perseguits. Sigui de forma violenta com a Síria i Irak, Centreafrica, o al Sud de l'Àsia, sigui més dissimuladament en els països occidentals, a través d'hostilitats i burles directes o indirectes, especialment als infants i joves religiosos, sigui amb neutralitats tramposes, que amaguen dificultats socials per a la vida dels cristians i envers els nostres símbols en la vida pública. «Les persecucions contra els cristians avui són encara més fortes que en els primers segles de l'Església, i hi ha més cristians màrtirs que en aquella època» deia el Papa Francesc recentment. Les dures imatges d'uns cristians crucificats en un país de majoria musulmana ens van esgarrifar. Podríem acostumar-nos-hi, i fóra una gran desgràcia. Ningú no té dret a perseguir un altre ésser a causa de la seva creença religiosa. La llibertat religiosa és reconeguda pel Dret internacional en diversos documents, com l'article 18è de la Declaració Universal dels Drets Humans: «Tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió; aquest dret inclou la llibertat de canviar de religió o de creença, i la llibertat de manifestar la seva religió o la seva creença, individualment i col·lectivament, tant en públic com en privat, per l'ensenyament, la pràctica, el culte i l'observança.» Igualment l'article 18è del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, l'art. 27è d'aquest mateix Pacte que garanteix a les minories religioses el dret a confessar i practicar la seva religió. De la mateixa manera ho fa la Convenció dels Drets de l'Infant, en el seu art. 14è, i l'article 9è de la Convenció Europea de Drets Humans.

Tots som cercadors de la veritat sobre el nostre propi origen i destí. En la ment i en el cor de tota persona sorgeixen interrogants i pensaments que no poden ser reprimits o sufocats, ja que sorgeixen del profund del seu ésser i són connaturals a l'essència íntima de la persona. Són preguntes clarament «religioses» i necessiten de la llibertat religiosa per a manifestar-se plenament. El debat entorn de la llibertat religiosa positiva —no només formalment tolerant— s'ha fet molt intens, interpel·lant els governs i les confessions religioses. El Papa Francesc fa poc recordava que «l'Església catòlica té una llarga història de suport a la llibertat religiosa, culminada amb la declaració sobre llibertat religiosa del Concili Vaticà II (...). La raó reconeix en la llibertat religiosa un dret fonamental de l'home que reflexiona sobre la seva dignitat més alta, la de poder cercar la veritat i adherir-s'hi, i reconeix en ella una condició indispensable per a poder desplegar tota la pròpia potencialitat». I aquesta llibertat religiosa no és només la de poder tenir unes idees o exercir un culte privat (molts voldrien relegar-la a la privacitat) sinó que el Papa afirma que és «la llibertat de viure segons els principis ètics conseqüents amb la veritat trobada, sigui privadament o públicament». Aquest és un gran desafiament en el món globalitzat, on «el pensament feble redueix també el nivell ètic general, i en nom d'un fals concepte de tolerància s'acaba per perseguir aquells que defensen la veritat sobre la persona humana i les seves conseqüències ètiques». Les regulacions jurídiques, estatals o internacionals, estan cridades a reconèixer, garantir i protegir la llibertat religiosa, que és un dret humà i és també un indicador d'una sana democràcia i una de les fonts principals de la legitimitat de l'Estat. Fem-nos-en conscients, i defensem els cristians i els creients de totes les religions, perquè ens hi va la llibertat de tots.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

EUDALD VENDRELL

Defensar els drets humans

L'advocat Eudald Vendrell, que ha desenvolupat una àmplia activitat en defensa dels drets humans —membre fundador i president del Grup de Juristes Roda Ventura, de Juristes Catòlics-Pax Romana Internacional—, ha estat nomenat pel cardenal Lluís Martínez Sistach president de Justícia i Pau de Barcelona. Substitueix Arcadi Oliveres, que ha estat al capdavant de l'entitat, del 2002 al 2014.

Què representa el nomenament?

Són diversos sentiments. En primer lloc, agraïment als membres de Justícia i Pau i al senyor arquebisbe per confiar en mi. Segon: il·lusió per poder portar a terme aquesta funció de servei a l'Església i a tota la societat, en especial als més desvalguts i exclosos. I, finalment, responsabilitat davant les tasques i reptes urgents que els temps actuals ens reclamen, precisament per les gravíssimes situacions de guerra, violència i desmantellament de drets bàsics en què estem immersos.

Què significa succeir Arcadi Oliveres?

Succeir l'Arcadi Oliveres és un gran repte. Ha estat —i ho continuarà essent— un referent i un testimoni de tot allò en què creiem: fe en Déu i en els homes, i en la seva dignitat; denúncia constant i compromís davant les injustícies, guerres, explotació...; i esperança que un món millor és possible.

Què cal denunciar de manera imminent?

Per exemple, el tracte injustificable als immigrants, la precarietat i fins i tot l'explotació en el món del treball, les retallades i atacs als drets socials bàsics que es porten a terme, a escala global i local, al servei i per l'interès d'un sistema econòmic-social radicalment injust, com ens recorda el Papa.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

Inculturar l'Evangelí en les cultures urbanes

Les grans ciutats són avui com un supermercat de religions que supleix en molts aspectes les religions institucionalitzades. Apareixen centenars d'ofertes de sentit. És la Babel dels plurals llenguatges religiosos. En les nostres investigacions d'algunes ciutats de Mèxic (Ciudad de Méjico, Guadalajara, Monterrey, Tijuana) hem descobert set *ciutats religioses*. Els hem donat noms convencionals per identificar-les: 1. la ciutat de la cristianitat; 2. la ciutat de la *religiositat popular*; 3. la ciutat dels batejats sense Església; 4. la ciutat de la sanació del cos i la psique; 5. la ciutat de la raó moderna, científica i tècnica; 6. la ciutat postmoderna de les sensacions corporals, en la qual hi ha molts joves; i 7. la ciutat dels guetos.

L'opció del cristianisme llatinoamericà és clarament d'inculturació de l'Evangelí i de l'Església en aquesta diversitat. Posa l'accent en la cultura, en els elements simbòlics i en el contacte amb el poble i les seves vivències, tenint cura de la religiositat popular, amb esperit de valorar-ne tot el que és positiu, sense por de *contaminar-se*, sinó acollint-la. L'Església expressa la seva *catolicitat* per tal d'assegurar que la fe i la vida de l'Església s'expressin en formes legítimes adequades a cada cultura. «No podem pretendre que els pobles de tots els continents imitin les formes que van trobar els pobles europeus en un determinat moment de la història, perquè la fe no pot tancar-se dins el confinament de la comprensió i de l'expressió d'una cultura. És indiscutible que una sola cultura no esgota el misteri de la redempció de Crist» (*Evangelii gaudium*, 115).

(De la ponència del Dr. Benjamín Bravo, de Mèxic, al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

¿Un mundo sin discapacitados?

Voy a transcribir unos párrafos del editorial de una revista médica y humanista, de marzo de 1994. Comenzaba diciendo que «si no amainan los vientos que hoy soplan en el mundo occidental, que rudamente nos empujan a basar todas nuestras actividades en la eficacia, la competitividad y la economía, pronto llegaremos a la situación que los deficientes vivieron hasta hace pocos decenios: los padres los ocultarán cuidadosamente para evitar que se les critique "por no haber hecho lo necesario".»

«Respetar a los deficientes es seguramente el indicio más claro de la buena salud ética de una sociedad. Lógicamente, los padres no pueden aceptar que tras haber conseguido que puedan viajar en los transportes públicos sin ser objeto de la curiosidad general, ahora, y por una motivación fundamentalmente egoísta, ellos vayan a ser objeto de miradas de reproche. Por mucho que se perfeccionen las técnicas de diagnóstico prenatal y las atenciones en el parto, seguirá habiendo seres discapacitados, y su aceptación y cuidado serán claro indicio de que nuestra sociedad ha avanzado desde la época en que *el tonto del pueblo* era poco más que un objeto de burla.»

Que cada cual saque sus propias conclusiones.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Homilía del Papa sobre el Sagrado Corazón

Vimos a un hombre vestido de blanco que recibía y daba un abrazo a un joven minusválido. La imagen tierna de Francisco se completa con una frase repetida: El Señor nos ama infinitamente. Así lo ven unos que asistieron a la misa y breve homilía del Papa en Santa Marta.

«Tenemos un Dios que nos acaricia tiernamente y nos canta una nana como hace un papá con su niño». Es la «fiesta del amor de Dios en Jesucristo, del amor de Dios por nosotros, del amor de Dios en nosotros». En verdad, «Dios nos da la gracia, la alegría de celebrar en el Corazón de su Hijo la gran obra de su amor».

Si Dios nos arrulla como a un pequeño, nuestro crecimiento vital deberá ser inversamente proporcional a lo que espontáneamente entendemos. No se trata de aumentar, sino de disminuir. El amor de Dios, «para expresarse, tiene necesidad de nuestra pequeñez, de nuestro abajamiento». ¿Cómo podremos nacer de nuevo? ¿Cómo podremos crecer y ser como niños? Nuestra reflexión de *personas adultas* parece bloquearse.

Francisco explica: «El amor siempre da vida, hace crecer». Se trata de crecer en «la pequeñez de corazón», de seguir al Hijo de Dios que también «se abaja para recibir el amor del Padre». «Si nos sentimos fuertes, nunca tendremos la experiencia de la caricia, tan bella, del Señor.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 21. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Mi 6,1-4.6-8 / SI 49 / Mt 12,38-42]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC).
- 22. □ Dimarts** [Mi 7,14-15.18-20 / SI 84 / Jn 20, 1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.
- 23. □ Dimecres** [Ga 2,19-20 / SI 33 / Jn 15,1-8]. Santa Brígida, rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.
- 24. ■ Dijous** [Jr 2,1-3.7-8.12-13 / SI 35 / Mt 13, 10-17]. Sant Víctor, mr.; santa Cristina, vg. i mr.
- 25. ■ Divendres** [Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Ac 11,19-21;12,1-2.24) / SI 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.
- 26. □ Dissabte** [Jr 7,1-11 / SI 83 / Mt 13,24-30]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).
- 27. ■ † Diumenge vinent**, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) (■ Barcelona, Sant Feliu i Terrassa) [1Re 3,5.7-12 / SI 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52 (o més breu: Mt 13,44-46)]. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap Déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

▶ Salm responsorial (85)

R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meva pregària, / escolteu la meva súplica. R.

Tots els pobles que heu creat / vindran a fer-vos homenatge / i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu.» R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fi del en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

El dia de la sega. Pintura de Brueghel, Metropolitan Museum (Nova York)

🗣️) *Aquesta imatge parla*

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 12,13.16-19)

Fuera de ti, no hay otro dios al cuidado de todo, ante quien tengas que justificar tu sentencia. Tu poder es el principio de la justicia, y tu soberanía universal te hace perdonar a todos.

Tú demuestras tu fuerza a los que dudan de tu poder total, y reprimes la audacia de los que no lo conocen.

Tú, poderoso soberano, juzgas con moderación y nos gobiernas con gran indulgencia, porque puedes hacer cuanto quieres. Obrando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano, y diste a tus hijos la dulce esperanza de que, en el pecado, das lugar al arrepentimiento.

▶ Salmo responsorial (85)

R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios.» R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant com Déu vol.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: «No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collieu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

Els proposà encara una altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un gra de mostassa que un home ha sembrat en el seu camp: és la més petita de totes les llavors, però, a mesura que creix, es fa més gran que totes les hortalisses i arriba a ser com un arbre, tant que els ocells hi van, per ajocar-se a les seves branques.»

Els digué també una altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb el llevat, que una dona amaga dintre la pasta de mig sac de farina i espera, fins que tota ha fermentat.»

Tot això Jesús ho digué a la gent en paràboles i no els deia res sense paràboles. Així es complia allò que havia anunciat el profeta: «Els meus llavis parlaran en paràboles, exposaré coses que han estat secretes des de la creació del món.»

Llavors, deixà la gent i se n'anà a casa. Els deixebles anaren a demanar-li que els expliqués la paràbola del jull sembrat en el camp. Ell els digué: «El qui sembra la bona llavor és el Fill de l'home. El camp és el món. La bona llavor són els del Regne. El jull són els del Maligne. L'enemic que els ha sembrat és el diable. La sega és la fi del món, i els segadors són els àngels. Així com cullen el jull i el cremen, passarà igual a la fi del món: el Fill de l'home enviarà els seus àngels, recolliran del seu Regne tots els escandalosos i els qui obren el mal, i els llençaran al forn encès; allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Llavors els justos, en el Regne del seu Pare, resplendiran com el sol. Qui tingui orelles, que ho senti.»

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,26-27)

Hermanos:

El Espíritu viene en ayuda de nuestra debilidad, porque nosotros no sabemos pedir lo que nos conviene, pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escudriña los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras la gente dormía, su enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña? Él les dijo: Un enemigo lo ha hecho. Los criados le preguntaron: ¿Quieres que vayamos a arrancarla? Pero él les respondió: No, que, al arrancar la cizaña, podríais arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y, cuando llegue la siega, diré a los segadores: Arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero.»

Les propuso esta otra parábola: «El reino de los cielos se parece a un grano de mostaza que uno siembra en su huerta; aunque es la más pequeña de las semillas, cuando crece es más alta que las hortalizas; se hace un arbusto más alto que las hortalizas, y vienen los pájaros a anidar en sus ramas.»

Les dijo otra parábola: «El reino de los cielos se parece a la levadura; una mujer la amasa con tres medidas de harina, y basta para que todo fermente.»

Jesús expuso todo esto a la gente en parábolas y sin parábolas no les exponía nada. Así se cumplió el oráculo del profeta: «Abriré mi boca diciendo parábolas, anunciaré lo secreto desde la fundación del mundo.»

Luego dejó a la gente y se fue a casa. Los discípulos se le acercaron a decirle: «Acláranos la parábola de la cizaña en el campo.» Él les contestó: «El que siembra la buena semilla es el Hijo del hombre; el campo es el mundo; la buena semilla son los ciudadanos del reino; la cizaña son los partidarios del Maligno; el enemigo que la siembra es el diablo; la cosecha es el fin del tiempo, y los segadores los ángeles. Lo mismo que se arranca la cizaña y se quema, así será al fin del tiempo: el Hijo del hombre enviará a sus ángeles, y arrancarán de su reino a todos los corruptores y malvados y los arrojarán al horno encendido; allí será el llanto y el rechinar de dientes. Entonces los justos brillarán como el sol en el reino de su Padre. El que tenga oídos, que oiga.»

COMENTARI

El judici pertany al Senyor

Vet aquí un fragment característic de Mateu del començament al final. Vegem-ho. Primer, Mateu ha trobat un text de l'Antic Testament que dona llum al fet que Jesús parli en paràboles. És una cita que no reporten ni Marc ni Lluc: «Així es complia allò que havia anunciat el profeta: "Els meus llavis parlaran en paràboles, exposaré coses que han estat secretes des de la creació del món".» (13,35). El text és un Salm (78,2), però estem en el terreny de Mateu. Per a Mateu, tot l'Antic Testament és una profecia que es realitza en Jesús. L'Antic Testament per a ell és com una guia que es va complint en el naixement, la vida, la mort

i la resurrecció de Jesús. Per això busca i troba tants textos de l'Antic Testament que ressonen en Jesús (es compten fins a 124 cites de l'Antic Testament en Mateu).

Mateu afegeix aquí dues paràboles: la del jull i la del gra de mostassa. La paràbola del jull és ulteriorment explicada, però només als deixebles. L'ensenyament de Jesús als deixebles —ho vèiem diumenge passat— és una característica de Mateu. Quin és, doncs, l'ensenyament de la paràbola del jull? El nucli central no és la llavor que el text remarca que és bona. Tampoc no és la fertilitat del camp (tot el món), que té un paper secundari en l'explicació. Molt menys encara l'enemic que sembra el jull (el diable). Tampoc no hi ha

cap indicatiu que apunti que el nucli central és que el blat i el jull són semblants en els primers mesos del seu creixement.

En canvi, la paràbola s'allarga notablement en l'explicació de la fi del món. Podem dir, doncs, que inculca que el judici pertany a Jesús com a fill de l'home. Passar comptes està en mans del Senyor, no en mans dels homes. És Ell qui decideix, per damunt de la pressa dels servents, en contrast amb la impaciència dels mossos que volen jutjar pel seu compte («no jutgeu»: 7,1-2). És Ell qui ha de fer el judici. En el fons, la paràbola és una crida a la confiança. Estem en bones mans.

Oriol Tuñí, SJ

Celebració de l'aplec de Sant Quiri al Pallars

A vigílies de Sant Joan se celebra a Pobellà l'aplec en honor de Sant Quiri. Aquest sant té una ermiteta dedicada al capdamunt d'una muntanya del mateix nom a vora dos mil metres d'alçada. Les vistes són fantàstiques en un dia clar com ha estat aquest any. Tot de joves fan el cim pujant des de la Font del Pous on després s'hi dina. La participació a la celebració va ser nombrosa amb l'acompanyament de guitarres i els cants de tots els excursionistes que hi van pujar. L'alçada, el paisatge i la companyonia de tots plegats fan d'aquest aplec una festa singular i entranyable. L'aplec fou presidit pel diaca Mn. Josep Montoya.

Les Festes del Roser, una de les més reexides al Pirineu

Les Festes del Roser, una de les festes tradicionals de l'estiu al Pirineu, s'ha anat celebrant a diferents indrets. A Ponts, el diumenge següent al Corpus, enguany coincidint amb la festivitat de Sant Pere i Sant Pau, van dur a terme tot un seguit d'actes de devoció i tradició a la Mare de Déu del Roser. Molts dies abans es va anar preparant la festa, amb assajos dels ballets populars que petits i grans oferiran a la gent del poble, entre ells el Ballet de Déu, un ball que té els orígens ja fa alguns segles, a més d'altres balls tradicionals i populars del cicle del Roser.

El dia 29 els músics van començar la festa a les sis del matí i a les vuit ja es va fer la processó amb la imatge de la Mare de Déu i el rés del rosari pels carrers de la vila pontsicana. L'ofici religiós, es va celebrar a les dotze: des de la Plaça Planell les autoritats, les majorales i els infants abillats amb vestits tradicionals i acompanyats per la Colla Gegantera, van anar fins a l'església parroquial de Santa Maria. A la tarda els nens i nenes van fer la visita i la pregària a la imatge de la Mare de Déu del Roser.

Sant Salvador de Vilanova de Meià es renova

El diumenge dia 29 de juny, festa litúrgica dels Apòstols Sant Pere i Sant Pau, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir els actes d'inauguració de les obres realitzades a l'església de Sant Salvador de Vilanova de Meià, monument històric-artístic de caràcter nacional.

La portalada de ponent de l'església ha estat objecte d'una acurada i exhaustiva intervenció i s'hi ha dut a terme una inversió de 400.000 euros. Les obres s'inclouen dins del programa «Romànic Obert» que la Generalitat de Catalunya, l'Obra Social «La Caixa» i el Bisbat d'Urgell han realitzat en els darrers anys. Després dels parlaments d'inauguració, l'arquitecte director de l'obra, Sr. Ramon M. Puig i el representant dels tècnics encarregats de la restauració Sr. Ramon Solé, van explicar les actuacions concretes que s'han realitzat al temple: les portalades gòtica i romànica, el repàs de la coberta de la nau, el teulat, la restauració de l'espaldanya, etc... L'arquitecte subratllà la importància de les diferents intervencions realitzades i el restaurador explicà els principals detalls de la tasca de restauració.

Van assistir a l'acte, a més d'una gran quantitat de fidels, l'Alcalde de Vilanova de Meià, Sr. Xavier Terré, el Delegat del Departament de Cultura a Lleida, Sr. Josep Borrell i el Subdirector general de Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya, Sr. Manuel Rueda, a més del Rector de la Parròquia, Mn. Antoni Pich, i la Delegada diocesana de Patrimoni cultural del Bisbat d'Urgell, Sra. Clara Arbués.

Els grups de Vida Creixent clouen el curs

Els grups d'Isona, Tremp i La Pobla de Segur de Vida Creixent van fer una trobada de tancament del curs a Isona i s'hi van afegir companys nous amb ganes de conèixer i dialogar sobre el que és propi d'aquestes trobades: la reflexió sobre la vida i la fe cristiana.

Tant a Tremp com a La Pobla estan constituïts dos grups permanents, un de parroquial i un altre a les residències d'acollida de gent gran. Tothom va coincidir que el guió d'enguany «Els signes del Regne de Déu», ha estat molt profund i realista a la vegada, i ha dut a reflexionar sobre la manera d'encarar la vida en tots els àmbits de les nostres relacions personals, des de la perspectiva de la fe. També van coincidir que una part important és la trobada en si, la convivència, l'obertura de mires enriquida per la diversitat d'opinions, l'enfocament de les qüestions des de perspectives diferents, i sobretot la germanor entre els membres del grup.

La missa va ser concelebrada i compartida al màxim per tots els assistents, a l'antiga i monumental església parroquial. Els responsables de cada grup van exposar les qüestions, que entre tots els integrants, es van considerar més importants i profitoses, així com les conclusions i propostes d'organització per al curs vinent.

La Delegació de Joventut obre el termini per participar als campaments d'estiu a Taizé

La Delegació de Joventut del Bisbat d'Urgell ha posat en marxa el pelegrinatge d'estiu a Taizé, que es durà a terme entre el 16 i 24 d'agost.

Taizé és un lloc molt estimat pels joves de cor que volen trobar-se amb Déu, on es reuneixen joves d'arreu del món i on es viu una experiència única. Es poden allotjar en tenda de campanya o bé en bungalow, a un preu molt raonable.

Si voleu consultar preus i dates, podeu enviar un correu a coinalot@hotmail.com abans del 25 de juliol o bé cercar informació a www.taize.fr.

El grup de joves del bisbat ja s'ha començat a organitzar!

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Reconeixement d'imatges

Si trobeu aquesta icona podeu fer parlar les imatges. Per veure-ho seguiu aquestes instruccions:

- 1 Descarregueu-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android
- 2 Apunteu amb el vostre dispositiu a la imatge que contingui la icona

Per assegurar un bon funcionament, cal que quan enfogueu la imatge no es projectin ombres. També cal que mantingueu el paper lleu. Finalment, cal que visualitzeu la imatge sencera a la pantalla del vostre dispositiu.

LA PLETA: 10 ANYS DE CÀTEDRA DE PENSAMENT CRISTIÀ

Cultura i identitat

Cal fer una precisió que ens sembla d'una importància molt gran: només podem arribar a conèixer l'ésser humà concret parcialment i, d'alguna manera, predeterminat i condicionat per l'adscripció cultural del propi investigador. Aquest, per mitjà de la seva cultura que, sempre i arreu, serà una cultura concreta, amb uns «interessos creats» molt peculiars, porta a terme una descripció i una interpretació de l'altre que, malgrat que tingui unes pretensions d'universalitat, mai ni podran deixar de ser «provincianes». Creiem que sense exagerar pot afirmar-se que la cultura és allò de més natural per a l'home; o potser encara millor: en cada cas, la natura de tal home en concret es

troba constituïda (va constituint-se) per mitjà de les possibilitats i dels límits que són inherents no a la cultura en general que és un mer ens de ficció, sinó a la seva cultura concreta, a l'interior de la qual

dones i homes ben concrets s'instal·len i habiten com a éssers que inevitablement són històrics i sotmesos a la imprevisibilitat de la contingència. (...) Per a formular judicis de valor, normes de tota mena, actituds estètiques, tipus de sons lingüístics, taxonomies, jerarquitzacions, etc., cada cultura humana adopta una perspectiva determinada, que sempre, malgrat els al·legats de perennitat i estabilitat perfecta, és mòbil i oberta a tota mena d'influències i de referències. En el fet inel·ludible de la seva culturalitat en el doble aspecte de «culte» i de «cultura», l'ésser humà posa en relleu allò que, de fet, és: *ens infinitum capax infiniti*.

P. Lluís Duch

Diàleg entre cultures ficció i possibilitats
«Afrontar la diversitat: do i tasca»
Càtedra de Pensament Cristià, 2012